

Det ønsker vi ikke skal ske for de her nævn, og derfor ønsker vi at sætte nævnene på den politiske dagsorden.

Nogle gange nedsættes der fra politisk side også et nævn ud fra de allerbedste intentioner. Jeg er overbevist om, at da vi i 1995 vedtog en lov, som gjorde, at der skulle oprettes et olienævn, så gjorde Folketinget det ud fra en forventning om, at hvis der var nogle tvister derude mellem købere og sælgere af olie, så skulle de have et sted at henvende sig. Men i erkendelse af at der ikke har været nogen sager, har man end ikke haft brug for at nedsætte nævnet, så der er hverken formand eller medlemmer af nævnet, for der er ingen sager at tage stilling til.

Så er spørgsmålet: Skal vi bare have en lovparagraf stående om, at der eksisterer et olienævn, når den praktiske virkelighed viser sig at være en anden end den, der var folketingsmedlemmernes og regeringens forventning? Den praktiske virkelighed viser sig nemlig at være sådan, at når der er tvister mellem køber og sælger af olie, ja, så er der ingen af dem, der drømmer om at henvende sig til olienævnet, så klares de tvister helt andre steder.

Det er blevet nævnt af flere ordførere, at det vil være en god idé, at vi under udvalgsarbejdet får afdækket, hvordan økonomien er omkring de her ting. Og for at gentage mig selv: Dette er ikke et besparelsesforslag. Vi har ikke nogen forventning om, at der er millioner at hente, men vi har et ønske om at få ryddet op en gang imellem, få støvet hylderne af og få nogle af de organer, i dagens tilfælde er det nævn, kigget efter i sømmene for at se, om der er mulighed for at få ryddet lidt op.

Når Socialdemokratiets ordfører mener, at det vil være forkert at henvise folk til at få truffet beslutning andre steder, så er det efter vores opfattelse sådan, at det er blevet for nemt i Danmark, at man bare klager.

Og specielt det forhold, at Folketingets Ombudsmand kun kan behandle en sag, hvis alle andre klagemuligheder er afprøvet, gør jo, at vi kan se, når vi læser hans årsberetning og følger de sager, der kører dér, at der altså er nogle af de sager, der bliver indklaget til forskellige råd og nævn osv., som udelukkende bliver det af formalitetsgrunde, simpelt hen fordi man ellers ikke kan forelægge sagen for Folketingets Ombudsmand.

Så en mulighed, som ingen andre ordførere har nævnt, kan jo være, at de få sager, der måtte være inden for de her nævnte områder, kunne

man overlade til Folketingets Ombudsmand at træffe beslutning om, al den stund han under alle omstændigheder er øverste instans for at kunne se på administrative afgørelser.

Hr. Knud Enggaard gør så gældende, at hvis sagerne skal forelægges domstolene, så er der jo en økonomisk belastning for den enkelte, og det synes vi sådan set heller ikke er et minus, for det kan være med til at øge troværdigheden af de sager, der bliver forelagt, sådan at man ikke klager for at klage, men klager, fordi man virkelig mener, man har en sag, hvor man føler sig krænket.

Jeg mener: Når Jernbaneklagenævnet ikke de seneste 3 år har haft nogen sager, skulle der så ske noget ved, at Jernbaneklagenævnet bliver nedlagt, og at de tvister, der eventuelt i fremtiden måtte blive på området, så afgøres f.eks. ved domstolene eller ved voldgiftsretter?

Hele lovgivningsgrundlaget på jernbaneområdet er jo de seneste år blevet ændret. I dag har vi et system, hvor DSB er en operatør, der kører på nogle jernbaneskiner, som ejes af Banestyrelsen. Det vil sige, at den idé, der lå til grund, dengang man etablerede Jernbaneklagenævnet, ikke længere er den virkelighed, vi lever i.

Det undrede mig, at Partistøttenævnet heller aldrig har haft nogen sager. Det blev dog trods alt nedsat i 1995, men som en af dem, der har fulgt møderne i Folketingets Udvalg for Forretningsordenen, så er det jo typisk sådan, at de sager, hvor der har været tvivl omkring partistøttereglerne osv., bliver behandlet i Folketingets Udvalg for Forretningsordenen og ikke indklaget for Partistøttenævnet.

Hvorfor etablerede man nævnet? Ja, det var sikkert med de allerbedste intentioner i 1995, men den praktiske virkelighed har vist, at disse tvister, der måtte være, bliver afgjort andre steder.

Så er det også således, at den oplistning, vi har lavet her, er der to kilder til. Den primære kilde er bilag 140 fra Folketingets Retsudvalg, alm. del, og hvis jordbrugskommissionerne rent faktisk har haft sager de seneste 3 år, ja, så lader vi os gerne belære om det. Men oplysningen om, at de ikke har haft sager de 3 seneste år, er altså en oplysning, vi har fra justitsministerens bilag, så det er i givet fald dér, fejlen måtte være opstået.

Derudover har vi nydt glæde af den moderne teknologi, og én af de ting, man jo kan i vore dage, er at gå ind på den aldeles udmærkede portal, som Statens Information har, der hedder